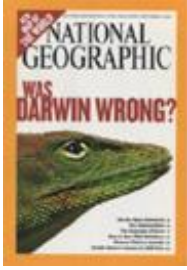

Έκανε λάθος ο Δαρβίνος;

19.02.06

Απάντηση στο άρθρο του National Geographic (Νοέμβριος 2004), του δρ. Terry Mortenson

Το National Geographic στο 33 σελίδων κύριο άρθρο του στο τεύχος του Νοεμβρίου κάνει την εξής ερώτηση: «Έκανε λάθος ο Δαρβίνος;» Το περιοδικό δεν εξέπληξε κανέναν όταν έδωσε τη γεμάτη σιγουριά απάντησή του: «Όχι!» Όμως, οι αναγνώστες του περιοδικού που είναι σκεπτόμενοι και επιστημονικά ενημερωμένοι, είναι βέβαιο πως θα θελήσουν να αναλύσουν «τον τεράστιο όγκο των στοιχείων» που επικαλείται το περιοδικό (σελ. 4) πριν συμφωνήσουν με τα συμπεράσματά του. Σας προσκαλούμε λοιπόν να εξετάσετε με την άνεσή σας το άρθρο που ακολουθεί επειδή υπάρχει

και άλλη ερμηνεία του «τεράστιου όγκου των στοιχείων».

Σύγχυση και άγνοια

Το National Geographic (στο εξής απλά *NG*) παραδέχεται πως οι μισοί σχεδόν Αμερικανοί δεν πιστεύουν στην εξέλιξη, λόγω της «κατά γράμμα ερμηνείας του βιβλίου της Γένεσης» (στην πραγματικότητα πρόκειται για απλή πίστη στον λόγο του Θεού), λόγω της «προσηλυτιστικής» δράσης όσων υποστηρίζουν την άποψη της Δημιουργίας και λόγω της δράσης όσων προτείνουν την θεωρία του νοήμονος σχεδιασμού (σελ. 6).

Επίσης, το *NG* θεωρεί ότι αυτή η δυσπιστία βασίζεται σε μια «ειλικρινή σύγχυση και άγνοια». Δεδομένου όμως ότι τα γνωστά επιστημονικά περιοδικά, τα μέσα ενημέρωσης και το εκπαιδευτικό κατεστημένο ελέγχονται από εξελικτικούς, ερωτάται εάν οι εξελικτικοί θα έπρεπε να αναζητήσουν στη δική τους προπαγάνδα αυτή την δήθεν σύγχυση και άγνοια.

«Θεωρία» όπως η θεωρία της σχετικότητας;

Το άρθρο του *NG* ξεκινά με μια προσπάθεια να καταρρίψει την αξίωση ότι «η εξέλιξη είναι απλά μια θεωρία χωρίς επαρκείς αποδείξεις». Πρέπει να είμαστε πολύ προσεκτικοί και να μην τοποθετούμε την «από-την-αμοιβάδα-στον-άνθρωπο» εικασία στο ίδιο επίπεδο με τη θεωρία της σχετικότητας και τις θεωρίες του ηλεκτρισμού. Αυτές οι θεωρίες, που το *NG* με τόση σιγουριά τις συγκρίνει με την εξέλιξη, βασίζονται σε επαναλαμβανόμενες καθημερινές εργαστηριακές παρατηρήσεις, ενώ η εξέλιξη είναι μια υπόθεση για το μη παρατηρημένο παρελθόν.

Το άρθρο λέει ότι «ουσιαστικά τίθενται υπό συζήτηση δύο έννοιες και όχι μία: η εξέλιξη όλων των ειδών ως ιστορικό φαινόμενο και η φυσική επιλογή ως κύριος μηχανισμός που προκαλεί αυτό το φαινόμενο» (σελ. 8).

Τα κύρια σημεία της αντιπαράθεσης: Πληροφορίες

Μέσα στα κύτταρα κάθε έμβιου όντος περιέχεται το μόριο DNA, το οποίο μεταφέρει τις πληροφορίες (γενετικές οδηγίες) για να πάρουν μορφή και να αναπτυχθούν όλα τα μέλη του. Όλες αυτές οι πληροφορίες βρίσκονται μέσα στο πρώτο γονιμοποιημένο κύτταρο κάθε πλάσματος. Το DNA της αμοιβάδας δεν περιέχει πληροφορίες σχετικά με τη δημιουργία σπλής, ουράς ή ματιών όπως π.χ. περιέχει το DNA του αλόγου. Το DNA του αλιγάτορα δεν έχει γενετικές πληροφορίες για την παραγωγή φτερών, ρηχών οστών ή μονοδομικών πνευμονικών συστημάτων. Το DNA των αετών όμως έχει. Κάποιες πληροφορίες είναι κοινές στο DNA πολλών διαφορετικών ειδών. Υπάρχουν όμως και πληροφορίες που δεν είναι κοινές.

Επομένως, τα κύρια ερωτήματα που σχετίζονται με την εξέλιξη είναι τα εξής:

Πρώτον. Πώς αυτές οι πληροφορίες δημιουργήθηκαν στο πρώτο ζωντανό μικροσκοπικό πλάσμα σύμφωνα με τους εξελικτικούς;

Και δεύτερον. Πώς οι πληροφορίες αυτού του «απλού» πλάσματος μεταβλήθηκαν και αυξήθηκαν, έτσι ώστε να παράγουν όλα τα διαφορετικά είδη φυτών και ζώων που βλέπουμε, είτε ζωντανά, είτε απολιθωμένα;

Το άρθρο του *NG* δεν προσπαθεί καν να απαντήσει το πρώτο ερώτημα και βέβαια υπάρχει λόγος γι' αυτό. Όπως λέει και ο γνωστός αστροβιολόγος Paul Davies :

Είναι κρίμα που υπάρχουν τόσο λίγα στοιχεία για την καταγωγή της ζωής. Γνωρίζουμε πάνω κάτω πότε ξεκίνησε η ζωή πάνω στη Γη, και κάποιες ενδιαφέρουσες θεωρίες για το πού. Αλλά για το πώς, είμαστε σε

απορία. Κανείς δεν γνωρίζει πώς ένα μίγμα από άψυχα χημικά, ξαφνικά οργανώθηκαν στο πρώτο ζωντανό κύτταρο.[1]

Αυτό δε μας εκπλήσσει, δεδομένων των δυσκολιών που αντιμετωπίζει η χημική εξέλιξη στην προσπάθειά της να εξηγήσει την καταγωγή της ζωής και τον κείριο ρόλο των γενετικών πληροφοριών στη δημιουργία έμβιων όντων.

Ο δρ. Werner Gitt, κορυφαίος Γερμανός επιστήμονας και οπαδός της άποψης του νεαρού της ηλικίας της γης, ειδικεύεται στη θεωρία της πληροφορίας. Στο συγκλονιστικό και μεστό βιβλίο του «Εν αρχή ην η πληροφορία» σημειώνει :

«Δεν υπάρχει κανένας γνωστός νόμος στη φύση, καμία γνωστή διαδικασία και καμία γνωστή αλληλουχία γεγονότων, που να μπορεί να αποτελέσει την αιτία έτσι ώστε η πληροφορία να δημιουργηθεί από μόνη της στην ύλη».[2]

Επομένως, η θεωρία της εξέλιξης βρίσκεται σε δύσκολη θέση ευθύς εξ αρχής. Τα πράγματα όμως χειροτερεύουν κι άλλο διότι, όπως θα συνοψίσουμε παρακάτω, η φυσική επιλογή και οι μεταλλάξεις (είτε χώρια, είτε μαζί) δεν προάγουν τη δημιουργία νέας γενετικής πληροφορίας, η οποία είναι απαραίτητη για να υποστηριχθεί η θεωρία της εξέλιξης.

Το βιβλίο της Γένεσης υποστηρίζει ότι ο Θεός έφτιαξε με υπερφυσικό τρόπο τα διαφορετικά «είδη» φυτών και ζώων σε διάστημα έξι ημερών και ότι προίκισε αυτά τα πλάσματα με τη γενετική πληροφορία να παράγουν τεράστιες ποικιλίες μέσα στα αρχικά είδη, όχι όμως και την ικανότητα να μεταβάλλονται σε διαφορετικό είδος.

Είναι σαφές λοιπόν η αντίθεση ανάμεσα στην εξέλιξη και τη δημιουργία. Οι εξελικτικοί πιστεύουν στο δέντρο της ζωής - ότι δηλαδή όλα τα ζωντανά πλάσματα προήρθαν από ένα κοινό πρόγονο. Δηλαδή, πιστεύουν στην κάθετη μεταβολή από το ένα είδος πλάσματος στο άλλο. Όσοι δέχονται την διήγηση της Γένεσης περί Δημιουργίας πιστεύουν στο δάσος της ζωής - δηλαδή στην οριζόντια ποικιλία μέσα στο αρχικά δημιουργημένο είδος, όχι όμως ότι το ένα είδος μεταβλήθηκε σε άλλο. Ποια άποψη ταιριάζει με τα διαθέσιμα επιστημονικά στοιχεία;

Όσον αφορά την φυσική επιλογή, το *NG* σφάλει όταν λέει ότι «ο Γουάλας και ο Δαρβίνος μοιράζονται τη δόξα για την ανακάλυψη του νόμου της φυσικής επιλογής» (σελ. 8). Στην πραγματικότητα ένας γνωστός Βρετανός επιστήμονας, ο Edward Blyth, ο οποίος δεχόταν την άποψη της Δημιουργίας, ασχολήθηκε με αυτή την έννοια (χωρίς να χρησιμοποιεί την ίδια ορολογία) 25 χρόνια πριν την έκδοση του γνωστού βιβλίου του Δαρβίνου. Ο Blyth απέδωσε την ποικιλία που υπάρχει μέσα στα αρχικά δημιουργημένα είδη, σε μεταβολές στο φυσικό τους περιβάλλον ή την ποσότητα διαθέσιμης τροφής.[3] Το *NG* περιγράφει τη φυσική επιλογή σαν «μικρές τυχαίες κληρονομούμενες διαφορές» (σελ. 8) και εδώ ακριβώς βρίσκεται το μοιραίο λάθος της δαρβινικής θεωρίας. Η φυσική επιλογή δε δημιουργεί τίποτε καινούργιο, απλά επιλέγει από τις ήδη υπάρχουσες πληροφορίες στο γενετικό υλικό, από τις οποίες δημιουργούνται οι ποικιλίες. Το αποτέλεσμα είναι, είτε η διατήρηση κάποιων απ' αυτές τις πληροφορίες σε μια ποικιλία καλά προσαρμοσμένη σε ένα συγκεκριμένο φυσικό περιβάλλον, είτε η παντελής απώλεια κάποιων πληροφοριών μέσα από την εξάλειψη μιας ποικιλίας. Αυτό όμως που ποτέ δεν συμβαίνει είναι η αύξηση ή η δημιουργία νέων γενετικών πληροφοριών.

Τα στοιχεία για την εξέλιξη παρουσιάζονται από το *NG* σε τέσσερα πεδία:

- * βιογεωγραφία (η μελέτη της γεωγραφικής κατανομής των έμβιων όντων)
- * παλαιοντολογία (η μελέτη των απολιθωμάτων),
- * εμβρυολογία (η μελέτη της ανάπτυξης του εμβρύου μέχρι τη γέννηση του) και
- * μορφολογία (η μελέτη της μορφής και της δομής των όντων).

Ο Δαρβίνος χρησιμοποίησε όλα αυτά τα στοιχεία και το ίδιο κάνουν και οι σύγχρονοι εξελικτικοί.

Βιογεωγραφία

Οι εξελικτικοί υποστηρίζουν ότι μόνο η θεωρία της εξέλιξης μπορεί να εξηγήσει γιατί υπάρχουν μερικά όντα σε μια περιοχή π.χ. τα καγκουρό στην Αυστραλία και όχι σε κάποια άλλη. Ο Δαρβίνος υποστήριζε ότι η θεωρία της εξέλιξης εξηγεί τη δομή της ζωής σε συγκεκριμένες ηπείρους, που είναι ανεξάρτητες μεταξύ τους. Σήμερα όμως, η θεωρία της εξέλιξης υποτίθεται ότι εξηγεί τη δομή της ζωής σε ηπείρους που αποκόπηκαν από μια μεγάλη ήπειρο. Ποια τελικά από τις δύο ασυμβίβαστες κατανομές ισχύει; Εάν η θεωρία της εξέλιξης είναι τόσο ελαστική στις ερμηνείες της, μήπως τελικά δεν εξηγεί απολύτως τίποτα;

Επίσης υπάρχουν πολλά άλλα ζητήματα σχετικά με την κατανομή ζωντανών ή απολιθωμένων όντων. Για παράδειγμα, τα καγκουρό δεν υπάρχουν κυρίως στην Αυστραλία «επειδή εξελίχθηκαν εκεί». Οι εξελικτικοί πρέπει να παραδεχτούν ότι τα μαρσιποφόρα ζούσαν κάποτε στην Ευρώπη, στην Ασία και στη Βόρεια Αμερική (στην τελευταία μάλιστα σε αφθονία). Σήμερα όμως είναι απόντα απ' αυτές τις ηπείρους (εκτός από τα οπόσουμ στην Αμερική). Ακολουθεί μια αποκαλυπτική παραδοχή από δύο εξελικτικούς επιστήμονες.

«Ζωντανά μαρσιποφόρα απαντώνται μόνο στην Αυστραλία και τη νότια Αμερική (οι οποίες αποτελούσαν τμήματα της υπερ-ηπείρου Γκοντουάνα). Τα οπόσουμ της βόρειας Αμερικής είναι πρόσφατοι μετανάστες σ' αυτή την ήπειρο. Αντιθέτως, απολιθώματα πρωτόγονων μαρσιποφόρων θηλαστικών από την όψιμη κρητιδική περίοδο προέρχονται αποκλειστικά από την Ευρασία και τη βόρεια Αμερική (οι οποίες αποτελούσαν τμήματα της υπερ-ηπείρου Λαυρασία). Αυτή η γεωγραφική ανταλλαγή παραμένει ανεξήγητη».[4]

Όσοι δέχονται την άποψη της Δημιουργίας έχουν πολύ καλύτερες εξηγήσεις για τα βιογεωγραφικά στοιχεία, οι οποίες προέρχονται από την κατανόηση των μεταβολών του κλίματος και του επιπέδου της θάλασσας μετά τον καταστροφικό κατακλυσμό της εποχής του Νώε και από το γεγονός ότι οι άνθρωποι μετά τον κατακλυσμό (σκόπιμα ή εν αγνοία τους) μετέφεραν φυτά και ζώα σε διαφορετικά μέρη του πλανήτη, καθώς εξαπλώνονταν και πάλι για να κατοικήσουν τη γη.

Είδη ζώων, στενά συνδεδεμένα με μια περιοχή, όπως είναι τα δεκατρία είδη σπιζών στα Νησιά Γκαλαπάγκος που μελέτησε ο Δαρβίνος, πράγματι προήλθαν από ένα κοινό πρόγονο. Τα δεκατρία όμως είδη σπιζών προήλθαν από σπιζες, και το γεγονός αυτό δεν μας λέει τίποτα για το από πού προήλθαν οι σπιζες σε πρώτη φάση. Αντίθετα, συνιστούν ένα κλασικό παράδειγμα ταξινόμησης για γενετικής πληροφορίας και όχι γέννησης νέας πληροφορίας. Και μάλιστα συντομότερα απ' ότι προσδοκούσαν οι εξελικτικοί. Επίσης, πρόσφατες εργασίες δείχνουν ότι πολλές από τις μεταβολές αυτές είναι στην πραγματικότητα αποτέλεσμα μίας έμφυτης ικανότητας των ζώων να ανταποκρίνονται σε κυκλικά μεταβαλλόμενα κλίματα. Για παράδειγμα, ενώ μια μεγάλη περίοδος ξηρασίας οδήγησε σε μια ανεπαίσθητη αύξηση του μεγέθους του ράμφους, η μεταβολή αυτή ανατράπηκε όταν επέστρεψαν οι βροχές. Αυτό το επιχείρημα ισχύει και για τα υπόλοιπα παραδείγματα του *NG* για τις σαύρες, τους σταχτοπόντικες, τα μυρμήγκια, τα περιστέρια και τις μύγες.

Αντίθετα με όσα υπονοεί το άρθρο του *NG*, όσοι ενημερωμένα υποστηρίζουν την άποψη της Δημιουργίας πιστεύουν ότι είναι δυνατό να εμφανιστούν νέα είδη. Αυτά όμως είναι το αποτέλεσμα της ανακατάταξης ή και της απώλειας γενετικών πληροφοριών στα αρχικά δημιουργημένα είδη. Υπάρχουν πολύ πιο πρόσφατα στοιχεία που δείχνουν ότι η ειδογένεση μπορεί να συμβεί ταχύτατα, γεγονός που έχει μεν αφήσει τους εξελικτικούς έκπληκτους, ταιριάζει δε απόλυτα με τη διδασκαλία της Βίβλου.

Παλαιοντολογία

Το *NG* θέλει να κάνει τους αναγνώστες του να πιστέψουν πως ο Δαρβίνος ισχυριζόταν ότι τα απολιθώματα υποστηρίζουν τη θεωρία του. Στην πραγματικότητα όμως, ο ίδιος παραδέχτηκε αρκετές φορές στο βιβλίο του [5] ότι τα απολιθώματα φέρνουν σε δύσκολη θέση τη θεωρία του περί καταγωγής από ένα κοινό πρόγονο. Γνώριζε ότι για να είναι η θεωρία του αληθής, έπρεπε να υπάρχουν αμέτρητες μεταβατικές μορφές. (π.χ. 100% ερπετά, 75% ερπετά και 25% πτηνά, 50% ερπετά και 50% πτηνά, 25% ερπετά και 75% πτηνά, 100% πτηνά, και πολλές ακόμα μεταβατικές μορφές ανάμεσα στις παραπάνω). Ο Δαρβίνος απέδωσε την έλλειψη στοιχείων στην άγνοια μας σχετικά με τα απολιθώματα. Σήμερα όμως, τα μουσεία μας είναι φορτωμένα με απολιθώματα και τα αναπάντητα ερωτήματα εξακολουθούν να παραμένουν αναπάντητα.

Όπως είπε και ο εξελικτικός γεωλόγος του πανεπιστημίου του Χάρβαρντ, Stephen Gould :

«Η εξαιρετική σπανιότητα μεταβατικών μορφών στα απολιθώματα παραμένει το μυστικό της παλαιοντολογίας. Τα εξελικτικά δέντρα που κοσμούν τα βιβλία μας, περιέχουν στοιχεία μόνο στις άκρες και τις μασχάλες των κλαδιών τους. Τα υπόλοιπα είναι εικασίες, λογικοφανείς μεν, αλλά όχι αποδείξιμες».[6]

Σε ένα γράμμα του το 1979 προς τον εξελικτικό Luther Sunderland, ο Collin Patterson, τότε παλαιοντολόγος στο Βρετανικό Μουσείο Φυσικής Ιστορίας στο Λονδίνο, έγραφε :

«Συμφωνώ απόλυτα με τα σχόλια σου σχετικά με την έλλειψη άμεσης απεικόνισης των εξελικτικών μεταβάσεων στο βιβλίο μου. Αν γνώριζα κάποιες μεταβάσεις, σε απολιθώματα ή ζωντανούς οργανισμούς, σίγουρα θα τις είχα συμπεριλάβει. Προτείνεις να χρησιμοποιηθεί ένας καλλιτέχνης για να δώσει μορφή σε τέτοιες μετατροπές αλλά από πού θα αντλήσει πληροφορίες; Εγώ προσωπικά δε μπορώ να του προμηθεύσω κι έτσι αν αφήσουμε τον καλλιτέχνη να χρησιμοποιήσει τη φαντασία του δεν παραπλανούμε τον αναγνώστη; ...Λες πως θα πρέπει τουλάχιστον να "δείξω μια φωτογραφία του απολιθώματος απ' το οποίο προήλθε κάθε τύπος οργανισμού". Θα στο πω ξεκάθαρα "δεν υπάρχει ούτε ένα τέτοιο απολιθώμα στο οποίο να μπορεί κάποιος να βασιστεί με εγκυρότητα».[7]

Ο Mark Ridley μαθητής του εξελικτικού Richard Dawkins είναι κατηγορηματικός :

«Εν τούτοις, η σταδιακή μεταβολή των απολιθωμένων ειδών δεν αποτέλεσε *ποτέ* μέρος των στοιχείων που υποστηρίζουν τη θεωρία της εξέλιξης. Στα κεφάλαια του βιβλίου του "*Η Καταγωγή των Ειδών*" που σχετίζονται με τα απολιθώματα, ο Δαρβίνος έδειξε ότι τα στοιχεία ήταν ανίκανα να αποτελέσουν κριτήριο για τον έλεγχο της εξέλιξης σε σύγκριση με την δημιουργία των ειδών, επειδή είχαν πολλά κενά. Το ίδιο επιχείρημα ισχύει ακόμα. ... Εν πάση περιπτώσει, κανείς πραγματικός εξελικτικός (είτε πιστεύει σε μια αργή και σταθερή εξέλιξη είτε πιστεύει σε μια εξέλιξη με άλματα) δε χρησιμοποιεί τα απολιθώματα σαν απόδειξη υπέρ της θεωρίας της εξέλιξης και κατά της δημιουργίας των ειδών».[8]

Αρα, οι συνεργάτες του *NG* είτε δεν είναι πραγματικοί εξελικτικοί, είτε δεν είναι καλά πληροφορημένοι. Οπωσδήποτε, δεν προσφέρουν τίποτα σ' αυτό το άρθρο (του περιοδικού του Νοεμβρίου) που να αναιρεί αυτές τις θέσεις. Μάλιστα το *NG* παραδέχεται ότι «διαφωτιστικά, αν και αποσπασματικά, τα στοιχεία από απολιθώματα μοιάζουν με ταινία από την οποία σε κάθε 1000 καρτέ τα 999 έχουν χαθεί» (σελ. 25). Τι σημαίνει η πρόταση αυτή; Μήπως ότι η εξέλιξη είναι κατά 99,9% προϊόν φαντασίας! Το *NG* μας καθησυχάζει ότι υπάρχουν «δεκάδες ενδιάμεσες μορφές» που έχουν ανακαλυφθεί αλλά μας δίνει μόνο δύο παραδείγματα: τα άλογα και τις φάλαινες.

Όσοι αμφισβητούν τη θεωρία της εξέλιξης, έχουν εδώ και χρόνια επισημάνει τις ατέλειες της υποτιθέμενης εξέλιξης των αλόγων. Η ιστορία, όπως τη λένε τα απολιθώματα της νότιας Αμερικής κινείται ανάστροφα σε σύγκριση με αυτή που λένε τα απολιθώματα της βόρειας Αμερικής. Το εξελικτικό δέντρο του αλόγου είναι πιο σωστά θάμνος και απλώς περιέχει παραλλαγές μέσα στο είδος του αλόγου. Και πολύ πιθανόν, ένα μη-άλογο να βρίσκεται στη ρίζα αυτού του εξελικτικού δένδρου.

Όσο για την εξέλιξη της φάλαινας, το *NG* αναφέρεται στο έργο του παλαιοντολόγου Philip Gingerich. Αναφέρει τις έρευνές του στον *Pakicetus* (τη φάλαινα από το Πακιστάν), αλλά δεν αποκαλύπτει όλη την ιστορία. Το 1994 ο Gingerich υποστήριξε ότι ο *Pakicetus* ήταν ένα πλάσμα «τέλεια ενδιάμεσο» ανάμεσα σε ένα θηλαστικό ξηράς και μια φάλαινα.[9] Τα απολιθώματα εκείνη την εποχή ήταν μόνο κάποια τμήματα του κρανίου, παρόλα αυτά ο καλλιτέχνης που χρησιμοποίησε ο Gingerich σχεδίασε το πλάσμα να κολυμπά στον ωκεανό με μπροστινά πόδια σαν θηλαστικό ξηράς αλλά το στόμα και το πίσω μέρος του σώματος του έμοιαζαν με θαλάσσιο ζώο που προσπαθούσε να φάει ψάρια. Όμως μέχρι το 2001 είχαν βρεθεί κι άλλα απολιθώματα[10,11] και βγήκε το συμπέρασμα ότι ο *Pakicetus* δεν ήταν «πιο αμφίβιο από έναν τάπιρο».[12,13] Εν τούτοις το *NG* παραπλανητικά μας λέει ότι ο Gingerich «ανακάλυψε τον *Pakicetus*, ένα θηλαστικό της στεριάς» (σελ 25). Δεν το ονόμασε όμως έτσι όταν το ανακάλυψε και έγραψε επιστημονικά συγγράμματα για αυτό!

Εμβρυολογία και Μορφολογία

Η ομοιότητα στο σχήμα ή το σχεδιασμό είναι ένα σημείο που οδηγεί σε κάποιον κοινό σχεδιαστή μάλλον, παρά σε ένα κοινό πρόγονο. Τα πατίνια, τα ποδήλατα, τα αυτοκίνητα, τα φορτηγά, τα λεωφορεία και τα τρένα, όλα τους διαθέτουν ρόδες αλλά το ένα δεν είναι πρόγονος του άλλου. Μοιάζουν, επειδή κάποιοι έξυπνοι άνθρωποι σκέφτηκαν ότι οι ρόδες είναι ένας καλός τρόπος να μετακινούμε πράγματα στη στεριά. Έτσι και τα όντα που μοιράζονται τον ίδιο πλανήτη και είναι άρρηκτα συνδεδεμένα σε ένα πολύπλοκο οικοσύστημα, έχουν πολλές ομοιότητες. Επίσης εκείνα τα όντα που ζουν σε όμοιο φυσικό περιβάλλον (π.χ. το νερό, τον αέρα, την ξηρά) θα έχουν ακόμα πιο πολλές ομοιότητες. Ο σοφός Δημιουργός μας είναι πολύ πιο ευφυής από όλους τους μηχανικούς της γης. Τα καλά και πετυχημένα σχέδια, μπορούν εύκολα να μετατραπούν και να εφαρμοσθούν σε διαφορετικές περιπτώσεις.

Όταν όμως λαμβάνουμε υπόψη μας τις διαφορές στα όντα που έχουν κοινά χαρακτηριστικά, το επιχείρημα περί κοινού προγόνου γίνεται ακόμα πιο δύσκολο πιστευτό. Για παράδειγμα, οι άνθρωποι και τα βατράχια έχουν πέντε δάχτυλα στα χέρια τους αλλά τα αναπτυξιακά πρότυπα ανάμεσά τους είναι τελείως διαφορετικά. Στους ανθρώπους, τα δάχτυλα αναπτύσσονται μέσω του προγραμματισμένου θανάτου των κυττάρων που βρίσκονται ανάμεσα στα δάχτυλα, ενώ στα βατράχια αυτό γίνεται με εξωτερική ανάπτυξη καθώς τα κύτταρα διαχωρίζονται.

Όσο για τα έμβρυα, ο προγραμματισμός για την ανάπτυξή τους βρίσκεται ως πληροφορία στο μόριο του DNA του γονιμοποιημένου ωαρίου. Επομένως, το ερώτημα παραμένει από πού προήλθε η πληροφορία για όλα τα διαφορετικά είδη φυτών και ζώων; Δεν προήλθε φυσικά από το χρόνο, την τύχη ή τους φυσικούς νόμους. Εν τούτοις, όπως ο Δαρβίνος και πολλά επιστημονικά συγγράμματα[14] και βιβλία περί εξέλιξης για μη ειδικούς,[15] το *NG* υποστηρίζει ότι η εμβρυογένεση ανακεφαλαιώνει την οντογένεση.

Το *NG* υποστηρίζει ότι υπολειμματικά χαρακτηριστικά ή όργανα, αποδεικνύουν τη θεωρία της εξέλιξης. Αυτά υποστηρίζεται ότι είναι τμήματα του σώματος που αποτελούν άχρηστα υπολείμματα από τα ζώα που είναι πρόγονοί μας. Υπάρχουν δυο προβλήματα σε αυτό το επιχείρημα. Πρώτον. Η απώλεια της λειτουργίας (εξ' απτίας της απώλειας της γενετικής πληροφορίας), δεν μπορεί να αποτελέσει στοιχείο για την υπέρβαση από ένα κατώτερο είδος σε ένα ανώτερο (κάτι που θα απαιτούσε αύξηση της πληροφορίας). Δεύτερον. Σχεδόν όλα τα 180 «υπολειμματικά όργανα» στον άνθρωπο, που χρησιμοποιούνταν απ' τους εξελικτικούς σαν απόδειξη της θεωρίας της εξέλιξης στις αρχές του 20 αιώνα, σήμερα είναι γνωστό (από την ιατρική έρευνα) ότι έχουν τουλάχιστον μία λειτουργία.

Το *NG* δίνει μεγάλη έμφαση στην αντοχή (μέσω μεταβολών) που αναπτύσσουν φυτά, ζώα, βακτήρια και ιοί, σε φυτοφάρμακα, εντομοκτόνα και αντιβιοτικά. Μάλιστα το άρθρο λέει ότι δεν υπάρχει καλύτερη και πιο άμεση απόδειξη της δαρβινικής θεωρίας από αυτή τη διαδικασία εξαναγκασμένης διαφοροποίησης των επιβλαβών μικροβίων (σελ. 21).

Όμως, σε κάθε παράδειγμα που αναφέρεται από το περιοδικό, έχουμε ένα είδος να μεταβάλλεται σε μία άλλη ποικιλία του ίδιου είδους. Το ότι ένας ιός γρίπης, μεταβάλλεται σε κάποιον άλλο ιό γρίπης ή ένα βακτήριο στρεπτόκοκκου μεταβάλλεται σε ένα διαφορετικό βακτήριο στρεπτόκοκκου ή μια ποικιλία οικιακής μύγας μετατρέπεται σε μια άλλη ποικιλία οικιακής μύγας, δεν αποτελεί εξήγηση για το πού βρέθηκε αρχικά η πληροφορία για να δημιουργηθεί η γρίπη, ο στρεπτόκοκκος ή η οικιακή μύγα. Και επίσης, διαπιστώνουμε ότι αυτή η διαφοροποίηση, κατευθύνεται πάντα προς την αντίθετη κατεύθυνση από αυτή που απαιτεί η θεωρία της εξέλιξης.

Με ποιο τρόπο όμως συμβαίνει αυτή η διαφοροποίηση; Ο γνωστός εξελικτικός Francisco Ayala μας λέει:

"Αντοχή εντόμων σε εντομοκτόνα πρωτοαναφέρθηκε το 1947 και αφορούσε στην οικιακή μύγα (*Musca domestica*) σε σχέση με το DDT. Από τότε αναφέρθηκε αντοχή σε ένα ή περισσότερα εντομοκτόνα για τουλάχιστον 225 είδη εντόμων και άλλων αρθρόποδων. Οι γενετικές διαφοροποιήσεις που απαιτούνται για την αντοχή στα ποικίλα είδη εντομοκτόνων προφανώς προϋπήρχαν σε καθέναν από τους πληθυσμούς που εκτέθηκαν σε αυτές τις συνθετικές χημικές ουσίες".[16]

Η έρευνα δείχνει ότι τι ίδιο μπορεί να συμβεί και με την αντοχή στα αντιβιοτικά. Επιστήμονες του πανεπιστημίου της Αλμπέρτα αναζωογόνησαν βακτήρια από μέλη της ιστορικής αποστολής Franklin που εξαφανίστηκε μυστηριωδώς στην Αρκτική πριν 150 χρόνια. Τα έξι στελέχη των βακτηρίων όχι μόνο είναι τα αρχαιότερα από όσα έχουν ποτέ αναζωογονηθεί αλλά και τρία απ' αυτά εμφανίζουν αντοχή στα αντιβιοτικά. Σ' αυτή την περίπτωση, τα αντιβιοτικά κλινδαμυκίνη και κεφοξίτινη που ανακαλύφθηκαν ένα αιώνα μετά τον θάνατο αυτών των ανδρών, βρίσκονταν ανάμεσα σε αυτά που δοκιμάστηκαν.[17]

Πολλές φορές όμως, οι μεταβολές οφείλονται σε μεταλλάξεις που προήλθαν από αντιγραφικά λάθη στο μόριο του DNA κατά τη διαδικασία της αναπαραγωγής. Αυτό που το NG δε λέει στους αναγνώστες του είναι ότι οι μεταλλάξεις έχουν ως αποτέλεσμα την απώλεια γενετικών πληροφοριών. Οι περισσότερες μεταλλάξεις είναι επιβλαβείς, αν όχι μοιραίες, για τον οργανισμό. Μερικές φορές η μετάλλαξη πράγματι βελτιώνει την πιθανότητα επιβίωσης, πάντοτε όμως προκαλεί απώλεια γενετικών πληροφοριών.

Για παράδειγμα το βακτήριο *Helicobacter pylori* είναι βλαβερό για τον άνθρωπο αλλά οι γιατροί μπορούν να το καταστρέψουν με αντιβιοτικά. Αφού ο ασθενής λάβει την αντιβίωση, αυτή απορροφάται μέσω του κυτταρικού τοιχώματος του βακτηρίου. Περιέχει την γενετική πληροφορία ώστε το βακτήριο να παράγει ένα ένζυμο, το οποίο αντιδρά με το αντιβιοτικό και μετατρέπει το αντιβιοτικό σε δηλητήριο, σκοτώνοντας έτσι το βακτήριο. Λόγω όμως της μετάλλαξης, κάποια *Helicobacter pylori* δε μπορούν να παράγουν το ένζυμο και να μετατρέψουν το αντιβιοτικό σε δηλητήριο, γι' αυτό δεν πεθαίνουν αλλά αναστατώνονται, δημιουργώντας στον ασθενή και το γιατρό ένα καινούργιο πρόβλημα. Το μεταλλαγμένο βακτήριο επιζεί εξ αιτίας της απώλειας της πληροφορίας. Αυτή όμως, δεν είναι μια διαδικασία που οδηγεί σε αύξηση της πληροφορίας ώστε εν τέλει, μετά από εκατομμύρια χρόνια, το βακτήριο να μετατραπεί σε ένα βιολόγο!

Ο δρ. Lee Spetner, ένας Εβραίος επιστήμονας που ειδικεύεται στις μεταλλάξεις, αναφέρει στο εξαιρετικό βιβλίο του «Not by Chance: Shattering the Modern Theory of Evolution» (σελίδες 159-160):

«Όλες αυτές οι μεταλλάξεις μειώνουν τις πληροφορίες στα γονίδια δημιουργώντας μια πιο γενική πρωτεΐνη. Δεν προσθέτουν πληροφορίες, ούτε νέα γονιδιακή ικανότητα. Μάλιστα, όλες οι μεταλλάξεις που έχουν μελετηθεί καταστρέφουν την πληροφορία. Καμιά περίπτωση δεν έχει αναφερθεί σαν παράδειγμα μετάλλαξης που να μπορεί να οδηγήσει σε μεγάλες αλλαγές στη μακροεξέλιξη... Όποιος πιστεύει ότι η μακροεξέλιξη μπορεί να γίνει με μεταλλάξεις που χάνουν πληροφορίες, μοιάζει με έμπορο που χάνει χρήματα σε κάθε πώληση αλλά εξακολουθεί να πιστεύει ότι στο τέλος θα έχει μεγάλο κέρδος».

Δαρβινισμός και Θρησκεία

Το NG ανακεφαλαιώνοντας, βεβαιώνει ότι «κανένας δεν καλείται να πιστέψει τυφλά στη θεωρία της εξέλιξης» (σελ. 8). Όμως, αυτό ακριβώς έχει συμβεί στους ανθρώπους, συμπεριλαμβανομένων και των περισσότερων επιστημόνων (οι οποίοι σε θέματα εκτός του αντικείμενου τους γνωρίζουν όσα και οι υπόλοιποι άνθρωποι). Πιστεύουν στη θεωρία της εξέλιξης επειδή *μοιάζει* επιστημονική μέσα από ασαφή επιχειρήματα κι επειδή δίνει στους ανθρώπους μια κάποια απάντηση στο ερώτημα της προέλευσης της ζωής.

Τι σχέση όμως μπορεί να έχει η δαρβινική θεωρία με τη θρησκεία; Φυσικά, κάποιος μπορεί να θρησκευτεί και συγχρόνως να πιστεύει στην εξέλιξη. Το NG υποστηρίζει την συμβατότητα της θεωρίας της εξέλιξης με τις διακηρύξεις του Πάπα και το Ρωμαιοκαθολικό δόγμα (σελ. 6). Εν τούτοις, για τους ιθύνοντες του NG, όταν ο Πάπας λέει ότι μπορεί κανείς να πιστεύει στη θεωρία της εξέλιξης, είναι ένας φωτισμένος θρησκευτικός ηγέτης. Όταν όμως μιλάει για το ιερό της ανθρώπινης ζωής από τη στιγμή της σύλληψης και για την ιερότητα του γάμου, καταδικάζοντας έτσι την έκτρωση και την ομοφυλοφιλία, δεν είναι παρά ένας φανατικός που θα πρέπει να κρατήσει τις απόψεις του για τον εαυτό του.

Συμπέρασμα

Το *NG* κάνει λάθος όταν λέει ότι τα επιστημονικά στοιχεία αποδεικνύουν τη θεωρία της εξέλιξης. Τα στοιχεία δεν υποστήριξαν ποτέ τη δαρβινική θεωρία και για αυτό το λόγο ένας αυξανόμενος αριθμός επιστημόνων αλλά και πλήθος μη ειδικών, αλλά καλά πληροφορημένων ανθρώπων, απορρίπτουν όλα όσα διδάχτηκαν στα σχολεία, τα μουσεία, τα τηλεοπτικά προγράμματα και στο National Geographic από τους εξελικτικούς. Η εξέλιξη δε συμφωνεί με τα επιστημονικά στοιχεία. Δεν μπορεί να αντέξει σε μια προσεκτική εξέταση.

Ο Δαρβίνος εν μέρει είχε δίκιο σχετικά με τη φυσική επιλογή στην εξήγηση της καταγωγής των ειδών. Δεν μπόρεσε να διακρίνει όμως πως η ειδογένεση, είναι απλά ο τρόπος που καθόρισε ο Θεός ώστε όλα τα δημιουργημένα είδη, να παράγονται σε μεγάλη ποικιλία και να διαιωνίζονται μέσα στο μεταβαλλόμενο περιβάλλον ενός κόσμου, ο οποίος άλλαξε ριζικά μετά από έναν παγκόσμιο κατακλυσμό.

Παραπομπές και σημειώσεις

1. Paul Davies (Australian Centre for Astrobiology, Macquarie Univ.), Born Lucky, *New Scientist*, Vol. 179(2403):32, 12 July 2003.
2. Werner Gitt, *In the Beginning was Information*, p. 107, CLV, Bielefeld, Germany, 1997
3. Edward Blyth, An attempt to classify the "varieties" of animals with observations on the marked seasonal and other changes which naturally take place in various British species and which do not constitute varieties, *Magazine of Natural History*, VIII:40-53, 1835. See also my book, *The Great Turning Point* (pp. 92-93 and 187-189) for the similar reasoning of two of the "scriptural geologists", George Bugg (a pastor) and William Rhind (a scientist), writing just before and after Blyth in 1826 and 1838 respectively. Evolutionists are discovering this also. See Environment contributes to evolution, too, 29 Oct. 2004.
4. Cifelli, R.L. and Davis, B.M., Marsupial origins, *Science* 302:1899'2, 2003.
5. Charles Darwin, *The Origin of Species*, pp. 206, 292 and 307, Penguin Books, London, 1982; reprint of 1859 edition
6. Stephen J. Gould, Evolution's Erratic Pace, *Natural History*, 86(5):14, May 1977.
7. Luther D. Sunderland, *Darwin's Enigma*, p. 89, Master Books, Santee, CA, 1988.
8. Mark Ridley (zoologist, Oxford University), Who doubts evolution? *New Scientist*, 90:830'1, 25 June 1981.
9. "In time and in its morphology, *Pakicetus* is perfectly intermediate, a missing link between earlier land mammals and later, full-fledged whales." Phil Gingerich, The Whales of Tethys, *Natural History*, April 1994, p. 86.
10. This was after Jonathan Sarfati's analysis of *Pakicetus* in chapter 5 of the original 1999 *Refuting Evolution*. Later-discovered fossils confirmed Sarfati's prediction that this was a strictly terrestrial creature (as per the updated version of chapter 5).
11. P.D. Gingerich, N.A. Wells, D.E. Russell, and S.M.I. Shah, *Science* 220(4595):403'6, 22 April 1983; P.D. Gingerich, *Journal of Geological Education*. 31:140'144, 1983.
12. J.G.M. Thewissen, E.M. Williams, L.J. Roe, and S.T. Hussain, Skeletons of terrestrial cetaceans and the relationship of whales to artiodactyls, *Nature* 413:277'281, 20 Sept. 2001. (see PDF file).
13. *Pakicetus* eight years on. Illustration: Carl Buell
<<http://www.neoucom.edu/Depts/Anat/Pakicetid.html>>
14. E.g., George B. Johnson and Peter H. Raven, *Biology: Principles and Explorations*, p. 257, Holt, Rinehard and Winston, 1998. This widely used high school text gives the student no hint in the discussion around this diagram that the pictures are fraudulent
15. Ernst Mayr (100-year old Harvard University biologist and leading evolutionist), *What Evolution Is*, pp. 27'30, Basic Books, New York, 2001. On page 28 Mayr uses Haeckel's original drawings with no mention that they are fraudulent.
16. Francisco J. Ayala, The Mechanisms of Evolution, *Scientific American* 239(3):65, Sept. 1978.
17. Ed Struzik, Ancient bacteria revived, *Sunday Herald* (Calgary, Ontario, Canada), 16 Sept. 1990, A1.